

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **F. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2021, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávaném případě jsou **jádrem sporu otázky**, zda správní orgány provedly dokazování v souladu s § 3 a § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) a zda žalovaný odmítl provést další dokazování jako nadbytečné v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 15. 3. 2021, č. j. X, kterým uznal žalobce vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen

„ZSP“), a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce.

3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 17. 5. 2020 v 9.03 h na ulici Dolní Novosadská v Olomouci u domu č. p. 18 ve směru jízdy k obci Kožušany – Tážaly řídil vozidlo registrační značky X (dále jen „vozidlo“) rychlostí 74 km/h (po odečtu 3 km/h), tj. o 24 km/h vyšší, než je nejvyšší dovolená rychlost v místě. Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 ZSP. Žalobce spáchal přestupek za posledních dvanáct měsíců podruhé. Přestupek se stejnou skutkovou podstatou spáchal dne 26. 9. 2019.
4. **Žalobce v žalobě** namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a opomenuté důkazy. Žalobce již ve správním řízení tvrdil, že vozidlo neřídil. Řídila ho jiná osoba, a to na základě smlouvy o nájmu. Žalobce v doplnění odvolání poukázal na skutečnosti, které zakládají pochybnosti o správnosti oznámení policistů ohledně totožnosti řidiče vozidla a navrhl čtyři důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalovaný je odmítl provést s odůvodněním, že tvrzení žalobce je krajně nevěrohodné, protože ho uplatnil až v doplnění odvolání a další dokazování je zjevně nadbytečné. Žalovaný vycházel z vnitřně rozporných záznamů policistů, podle kterých jim nějaká osoba, která měla zakrytý obličej rouškou, předložila nějaký doklad. Žalovaný uplatnil zásadu koncentrace řízení, která je ve správním trestání nepřipustná. Jediným důkazem o totožnosti řidiče vozidla byl úřední záznam, který stejně jako oznámení přestupku nelze považovat za důkaz, pokud proti němu žalobce vznese námitky. Žalobce nesouhlasil s argumentem žalovaného, že pouze žalobce mohl policistům sdělit kontaktní údaje jako telefonní číslo a e-mail. Ty by mohl nadiktovat i nájemce, protože jsou uvedeny v nájemní smlouvě. Číslo občanského a řidičského průkazu v oznámení přestupku mohli policisté doplnit na základě lustrace v interních policejních systémech. Žalovaný měl vyslechnout svědky – policisty a zjistit, jestli řidič diktoval telefonní číslo a e-mail z paměti, bez přemýšlení nebo je vyhledával v telefonu. Policisté nemohli zjistit shodu podoby řidiče, když měl roušku, přirovnáním jeho podoby s fotografií na dokladu. Z úředního záznamu se nepodává, že by policisté vyzývali řidiče k odejmutí roušky za účelem ověření totožnosti. Naopak sami přiznali, že totožnost zjistili z předložených dokladů. Proto nelze mít absolutní jistotu v tom, že vozidlo řídil žalobce. Žalobce navrhoval k důkazu smlouvu o nájmu vozidla, výpověď označeného řidiče, výpovědi policistů a originál fotografie z rychloměru, který by umožnil přiblížit obličej řidiče ve vyšší kvalitě. V posuzované věci neexistuje taková sada důkazů, která by svědčila bez jakýchkoliv pochybností určitému závěru. Skutečnost, že žalobce předložil svá tvrzení v pozdější fázi řízení jistě oslabuje věrohodnost jeho tvrzení, ale nemůže mu zcela bránit v právu na obhajobu a nezabývá správní orgány povinností zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Navržené důkazy jsou relevantní, mají důkazní potenci a nejsou nadbytečné.
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** shledal tvrzení žalobce, že vozidlo řídil údajný nájemce vozidla a předložil při kontrole doklady žalobce, který si je zřejmě ve vozidle nechal a skutečný řidič je zneužil, za krajně nepravděpodobné. Nejpozději z příkazu se žalobce mohl podrobně seznámit s obviněním a okolnostmi spáchání přestupku, včetně informace o hrozícím zákazu činnosti za přestupek. Tvrzení, že žalobce vozidlo neřídil, je pro zjištění skutkového stavu natolik zásadní okolností, že od žalobce lze oprávněně očekávat, že ho uplatní při první příležitosti. Žalobce se však v průběhu správního řízení nijak nevyjadřoval a teprve v doplnění odvolání, tj. více než po uplynutí jednoho roku od spáchání přestupku, se rozpomenul, že údajně došlo ke zneužití jeho údajů nebo přesněji

volně uložených osobních dokladů. Dle aktuální právní úpravy ke dni spáchání přestupku řidič vozidla neměl povinnost mít v uzavřeném vozidle nasazený respirátor (mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 15757/2020-14/MIN/KAN ze dne 11. 5. 2020). Z fotografie z rychloměru na č. 1. 3 správního spisu není zřejmé, že by řidič měl na obličeji respirátor. V posuzované věci fotografie řidiče vozidla pořízeného rychloměrem postrádá potřebnou kvalitu nutnou ke ztotožnění osoby řidiče vozidla. I v případě, že by si řidič vozidla během silniční kontroly nasadil respirátor v souladu s mimořádným opatřením, v době ztotožnění podle občanského a řidičského průkazu byl povinen si ho na tuto dobu sundat. Pokud by kontrolovaná osoba při silniční kontrole odmítla prokázat svoji totožnost a nemohla ji prokázat ani po poskytnutí potřebné součinnosti a policista ji nemohl zjistit provedením úkonů na místě, byl by oprávněn osobu předvést k provedení úkonů směřujících ke zjištění totožnosti (§ 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky). Pokud by řidič vozidla měl nasazený respirátor a odmítl ho sundat z obličeje pro zjištění totožnosti při silniční kontrole, byl by k sejmutí respirátoru donucen, případně předveden k provedení úkonů směřujících ke zjištění jeho totožnosti. Žalobce rezignoval na hájení svých práv v řízení před magistrátem. Žalobce se k jednání o přestupku 2. 3. 2021 nedostavil, ani se neomluvil, stejně jako jeho zmocněnec. Pasivita žalobce pak nemohla vést k úspěchu opravných prostředků a žaloby. Žalobce nezpochybnil zjištěný skutkový stav, včetně toho, že byl řidičem kontrolovaného vozidla, nedoložil žádné důkazy pro svá tvrzení o zneužití dokladů. Tvrzení žalobce považoval žalovaný za účelová a obstrukční. Žalobce nedoložil k podanému odvolání ani nájemní smlouvu uzavřenou s P. R., ani jeho doznání, že dne 17. 5. 2020 v 9.03 h řídil vozidlo a prokázal se doklady žalobce (čímž by se dopustil trestného činu poškozování cizích práv). Za situace, kdy žalobce označí pachatele přestupku, přičemž ten se k přestupku nedozná, není nutné, aby správní orgán prováděl takové dokazování, které by toto doznání buďto přesvědčivě vyvrátilo nebo potvrdilo. Žalovaný považoval tvrzení žalobce za nevěrohodné, a proto bylo nadbytečné požadovat předložení nájemní smlouvy, která jako soukromá listina nevypovídá o tom, kdo byl dne 17. 5. 2020 v 9.03 h řidičem změřeného vozidla. Žalobce přenesené důkazní břemeno neunesl.

6. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
7. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** ze dne 15. 3. 2021 poukázal na to, že podle výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 28. 8. 2020 žalobce dne 26. 9. 2019 spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP, o kterém bylo rozhodnuto příkazem na místě Policií České republiky. Žalobce má evidovaných celkem devatenáct záznamů o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti v dopravě, kdy čtyři z nich jsou z posledních tří let. Žalobce dne 14. 1. 2021 zaslal magistrátu omluvu zmocněnce žalobce, který se nemůže ústního jednání 19. 1. 2021 zúčastnit, protože je objednaný na vyšetření. K jednání o přestupku dne 2. 3. 2021 se žalobce ani jeho zmocněnec bez řádné omluvy nedostavili. Magistrát zaslal kompletní spisový materiál zmocněnci žalobce do datové schránky na základě jeho žádosti ze dne 1. 2. 2021 vzhledem k pandemii. Magistrát vycházel z oznámení přestupku, úředního záznamu a záznamu o přestupku z rychloměru, dále z ověřovacího listu rychloměru a výpisu z evidenční karty řidiče. Magistrát konstatoval k věrohodnosti podkladů rozhodnutí, že policisté prováděli měření rychlosti při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti a nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenší zájem. Spisový

materiál s fotodokumentací zaznamenal skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí. Mezi jednotlivými podklady nebyly rozpory.

8. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** popsal, že si vyžádal od Policie České republiky kopii příkazového bloku ze dne 26. 9. 2019 a umožnil žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce této možnosti nevyužil. Žalovaný respektoval, že žalobce si v rámci svého práva na obhajobu může zvolit jakoukoliv procesní taktiku, ale jeho tvrzení o řízení vozidla v době spáchání přestupku shledal za krajně nevěrohodné. Návrhy na dokazování odmítl pro zjevnou nadbytečnost, protože by do řízení nepřinesly nic nového nad rámec dosud zjištěných skutečností. Žalobce se nejpozději z příkazu mohl dozvědět okolnosti spáchání přestupku. Tvrzení, že vozidlo neřídil, je zásadní okolností a od žalobce lze oprávněně očekávat, že ji uplatní při první příležitosti. Žalobce se však v průběhu správního řízení nijak nevyjadřoval a teprve v doplnění odvolání po uplynutí doby delší než jeden rok od spáchání přestupku si vzpomněl, že údajně došlo ke zneužití jeho údajů či volně uložených osobních dokladů. Žalobce v odvolání uvedl, že totožnost řidiče byla zjištěna podle občanského průkazu a že v oznámení přestupku není zmínka o řidičském průkazu. Toto tvrzení však neodpovídá provedenému dokazování. Ve formuláři „Oznámení (předání) přestupku (věci) překročení nejvyšší dovolené rychlosti“, které policisté sepsali na místě kontroly, jsou vyplněna políčka jak „Číslo OP:“, tak i „ŘP č.:“, což znamená číslo občanského a řidičského průkazu. Navíc jsou zde vyplněny veškeré doprovodné kontaktní údaje jako telefonní číslo a e-mail, které z povahy věci museli policisté získat právě od žalobce. Podle žalovaného je dodatečně tvrzená záměna identity řidiče vozidla vyloučena.
9. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
10. Spornou otázkou bylo, zda správní orgány zjistily skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a zda ve správním řízení byly opomenuté důkazy.
11. Z oznámení přestupku Policií České republiky, úředního záznamu a záznamu z rychloměru se podává, že žalobce spáchal přestupek překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 24 km/h po odečtu odchylky, za jasného počasí, v rovném přehledném úseku v obci, v oblasti obytné a komerční zástavby. Policisté již při silniční kontrole řidiči vozidla oznámili, že se přestupku se stejnou skutkovou podstatou dopustil podruhé v posledních dvanácti měsících. Žalobce se odmítl do oznámení přestupku podepsat a vyjádřit se.
12. Žalobci muselo být známo jako řidiči vozidla, který je způsobilý řídit vozidlo a má řidičské oprávnění, že důsledkem spáchání projednávaného přestupku je zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Policisté mohli žalobce na tento důsledek upozornit, avšak do oznámení přestupku tuto skutečnost neuvedli. Žalobce proto měl motiv k tomu, aby spáchání přestupku jím samotným popřel.
13. Přirozenou reakcí běžného obviněného je reagovat hned na vznesené obvinění. Pokud by žalobce nebyl řidičem vozidla v den spáchání projednaného přestupku, zcela jistě by kontaktoval magistrát poté, co obdržel příkaz ze dne 28. 8. 2020. Žalobce by magistrátu sdělil, že nebyl řidičem vozidla. Důležitosti takové skutečnosti si je bezpochyby vědom i právní laik. Pokud žalobce brojil proti obvinění po uplynutí více než jednoho roku od spáchání přestupku (v doplnění odvolání), jeví se jeho tvrzení jako zcela nevěrohodné.

14. Tento závěr umocňuje skutečnost, že si žalobce zvolil jako zmocněnce ve správním řízení Ing. Miloslava Jaroše, který je soudům v České republice znám svými obstrukčními praktikami (srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 47/2015-30, bod 16 nebo například č. j. 5 As 110/2019-32, bod 28 a tam další citované rozsudky NSS). Jde o okolnost věci, ke které jsou správní orgány povinny přihlížet v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Tento způsob obrany je sice možný, avšak důsledky takové obhajoby nese žalobce.
15. Podle § 3 správního řádu byly správní orgány povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tuto povinnost upřesňují § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle kterých „podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost“ a „správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“
16. Soud shledal důkazní návrhy žalobce (uplatněné v doplnění odvolání) jako nadbytečné ve smyslu třetího důvodu neakceptování provedení důkazu podle usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 359/05. Soud posuzoval návrhy v kontextu celé věci, s přihlédnutím ke všem okolnostem. Žalobce má trvalé bydliště v Olomouci a spáchal přestupek v Olomouci (stejně jako přestupky dne 21. 1. 2020 a 26. 9. 2019, jak vyplynulo z evidenční karty řidiče). Žalobce měl uložen zákaz činnosti a pozbyl řidičské oprávnění na dobu od 29. 4. 2013 do 16. 9. 2013, jak se podává z evidenční karty žalobce jakožto řidiče. Žalobce má devatenáct záznamů v evidenci přestupků (a to jen těch, které se do této evidence zapisují); z toho tři za poslední tři roky před spácháním projednávaného přestupku. Z uvedeného se podává, že žalobce není osobou, která bezvýhradně respektuje dopravní předpisy a byl mu uložen zákaz činnosti po projednání ve správním řízení na dobu osmi měsíců. Protože se tak stalo v roce 2012, nelze k této skutečnosti přihlížet při projednání přestupku ze dne 17. 5. 2020 jako k přitěžující, avšak správní orgány mohou k tomu, že žalobce spáchal již devatenáct evidovaných dopravních přestupků, přihlídnout při hodnocení pachatele podle § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a posuzovat jeho sklony porušovat právní předpisy na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a jakým způsobem tak činí (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci č. j. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS a rozsudek NSS č. j. 5 As 259/2015-33, body 24 a 25).
17. Pokud jde o procesní taktiku žalobce, byli on i jeho zmocněnec do doplnění odvolání pasivní. Žalobce obdržel příkaz, kterým byl uznán vinným ze shora popsaného přestupku, dne 8. 9. 2020. Nato udělil dne 9. 9. 2020 plnou moc Ing. M. J., který téhož dne podal proti příkazu odpor. K projednání přestupku se nedostavili žalobce ani jeho zmocněnec. Žalobce vznesl první věcné námitky teprve v doplnění odvolání dne 7. 6. 2021. Žalobce za celou dobu více než jednoho roku (od spáchání přestupku 17. 5. 2020) nesdělil, že nebyl řidičem vozidla a až do vydání rozsudku neuvedl žádný ospravedlnitelný důvod, proč se svou obranou začal až tak pozdě. Ačkoli při správním trestání se použije zákaz koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, zcela přirozenou reakcí obviněného je bránit se proti nepravdivému obvinění, které má závažné důsledky (zde v podobě ztráty řidičského

oprávnění). Natolik opožděnou reakci jako v případě žalobce nelze hodnotit jinak než jako zjevně účelovou a zcela nevěrohodnou (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 214/2016-24 nebo č. j. 1 As 83/2013-60).

18. Žalobce vnášel do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, které však v kontextu celé věci soud nevyhodnotil jako důvodné ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce vznesením shora uvedených námitek na sebe přenesl důkazní břemeno, které však neunesl. I když žalobce vznesl námitky po velmi dlouhé době od spáchání přestupku, podstatné je to, že byly nepřesvědčivé a to, že je vůbec věrohodně neprokázal ani nenavrl takové důkazy, které by významně narušily jistotu ve stávajícím zjištění skutkového stavu nebo navodily důvodné pochybnosti (k přenesení důkazního břemene srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24). Žalobce nenavrl ani nepředložil žádný důkaz o tom, že mu byly odcizeny či zneužity občanský a řidičský průkaz. Nedoložil žádný důkaz o tom, že označený řidič skutečně vozidlo řídil. Označený řidič se nedostavil ke správnímu orgánu se svým doznáním. Nikdo nepředložil žádný důkaz, že označený řidič byl skutečně řidičem vozidla v době spáchání přestupku.
19. Soud nepřisvědčil žalobci, že v posuzované věci byly opomenuté důkazy. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nález sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51) či rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo rozsudek ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 2343/08 ze dne 25. 3. 2009 (N 67/52 SbNU 663)]. O takový případ se v této věci nejedná. Žalovaný se k návrhům na další dokazování, které žalobce uvedl v doplnění odvolání, zabýval a odůvodnil, proč navržené důkazy neprovedl. Považoval je za nadbytečné a vysvětlil také, proč shledal obhajobu žalobce jako účelovou a nevěrohodnou.
20. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud neuvěřil obhajobě žalobce, že došlo k záměně identity řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce nevnesl svými námitkami do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a přenesené důkazní břemeno neunesl. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem a nebyly povinny vyhovět důkazním návrhům žalobce, protože další dokazování by bylo nadbytečné.
21. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. března 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně